

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 390.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998961136/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Doktor Luther havde slet ikke seet ham, siden de mødtes paa Coburg, og det laa nu seksten Aar tilbage i Tiden. Han saa ud til at kunne være henimod de Halvhundrede nu. Doktor Luther vidste godt, at Tilio havde tilstaaet sin Brøde for Kurfyrsten selv, og at denne havde viist Sagen af og erklæret den afgjort ved den almindelige Amnesti, ligeledes at han havde skaffet Tilio en Plads under Amtmanden i Eisenach.

»Hvorfor har jeg aldrig seet jer i de mange Aar?« spurgte Doktor Luther, efter at de havde hilst paa hinanden.

»Jeg er vel sagtens nok bleven noget sky for Mennesker,« svarede Tilio.

»Men I er vel ikke bleven sky for Gud?« spurgte Doktor Luther.

»Nej,« sagde Tilio, »ham være Lov og Pris, nej, det er jeg ikke.«

»Og I er dog ogsaa bleven gift — har jeg hørt?«

Ja, det var han da bleven.

»Ja, saa er det jo godt og vel altsammen. Saa lad os ikke tale mere derom. Kors og Lidelse hverken kan eller skal vi slippe for. Og I veed dog ogsaa, hvad en salig Stund fra Gud vil sige?«

»Jo — jo —« hviskede Tilio og vendte Ansigtet bort.

»Der er vel ellers ikke noget særligt, I vilde tale med mig om?«

»Aa nej, — jeg vilde blot gjerne see jer, Hr. Doktor, inden Døden maaskee —«

»Det passer saa meget godt. Det er vist nok paa Tiden. — Jeg vil for Resten sige jer en Ting, Tilio, — jeg har ret nu nylig haft en salig Stund — og jeg troer og haaber, som sagt, at der er kun ganske kort til den næste, nemlig Døden.«

»Mener I det, Hr. Doktor?«

»Det var nu i Nat, eller maaskee nu i Morgenstunden,« fortsatte Doktor Luther, i en næsten hviskende, fortrolig Tone. »Jeg veed knap, om jeg sov eller var vaagen. Men det kom mig for, at jeg var ganske ung og hjemme i Mansfeld. Det var Sommerdage, og jeg stod i Vinduet i vort Hus, alle Døre og Vinduer var aabne. Og ind og ud fløj Svalerne, for de havde bygget Rede under Loftet inde i vor Stue. Og det har jeg ogsaa seet en Gang som Barn. Men hvad jeg aldrig har seet, det var: ovre i Gjæstgiver-

gaarden overfor, som hedder »Zur Tanne«, dér stod en lille ung Pige fra Eisenach, som jeg har kjendt engang, — i det aabne Vindue. Og jeg vilde sige noget, men kunde ikke. Men Svalerne fløj derover og tilbage til mig igjen, ud og ind, frem og tilbage. Der gik saadan en sval Sommerluftning igjennem Huset, og igjennem mit Hjerte, for det stod helt aabent. Jeg troer, det er den saligste Stund, jeg har haft min Livstid, og jeg er ret som drukken af den endnu. Hvad om jeg skulde nu dø her i Eisleben, hvor jeg er født og døbt!»

»Er I født i Eisleben, Hr. Doktor?»

»Mine Forældre boede her et halvt Aar, før de flyttede til Mansfeld. Og da blev jeg født. — Men nu skal I gjøre een Ting for mig, Tilio; I har før været min Kudsk! — I skal tage og spænde for og kjøre mig over til Mansfeld. Jeg vil see det endnu en Gang, før jeg døer. Og jeg vil godt have jer med.»

»Ja, gjerne,« sagde Tilio. »Vejret er jo skjønt. Klar Frost.»

De rejste sig begge, — og Tilio bemærkede, at Doktor Luther stak en lille Ting til sig, der laa paa hans Bord. Det kunde ligne en lille mørk, blank Sten; Tilio vidste ikke, hvad det kunde være.

Han gik ud og fik fat paa et Kjøretoøj og holdt kort efter for Døren. — Doktor Luthers Vært, Byskriveren, vilde endelig tage med for at være til Hjælp, men Luther sagde, at han helst vilde være ene, og Tilio var Hjælp nok, — der var jo ikke mere end en Milsvej.

De kjørte over Helbra og Kloster-Mansfeld, og Doktor Luther sad stadig og takkede Gud — og det halvhøjt — fordi han dog fik det altsammen at see en Gang endnu — og i det skønne Vejr. Han syntes, det var næsten, ligesom han skulde ud og løbe paa Is igjen. — Da de kjørte langs Bækken, nedenfor Slotsbjærgets i Mansfeld, bad Doktor Luther Tilio om at holde stille lidt.

»Ja, dér var det, Skiftingen han druknede,« sagde han og pegede.

»Hvad var det?» spurgte Tilio.

»Nej, det kjender I ikke. — Men see nu, hvor Solen skinner paa Slotsbjærgets Side. Ja — Nej, jeg har nok ikke ret langt igjen. Den Klippeside — den har jeg altid syntes